

Діло

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Район 18., М. кв.
—
Конто почт. шкар. 26.726
—
Адреса тел. „Діло—Львів“.
—
Число телефону 565
—
Руководить редакцією по злочину.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно . . . 5— К.
квартально . . . 15—
піврічно . . . 28—
щорічно . . . 56—
у Львові (без доставки):
місячно . . . 4— К.
квартально . . . 12—
піврічно . . . 22—
щорічно . . . 44—
в Німеччині:
місячно . . . 28— М.
щорічно . . . 56—
За зміну адреси платити по 50 к.

Ціна оголошень:
Рядок публіц. без підпису зм. 5 коп. з підписом зм. 1 К. з автентич. 1 К. з фото зм. 2 К. Наказом 2 К. Склад товстий друкований папір. Доставка по суботі і вечірній час.
Бастіоні оголошення на відкритті . . .
Один приписаний номер у Львові 16 к.
за провізкою 20 к.

Видавничя Спільна „Діло“

Начальний редактор: Д-р. Василь Панейко.

† Іван Нечуй Левицький.

Львів, 8. цвітня 1918

Київські часописи з 3. цвітня, які ми нині дістаємо, доносять, що в Києві помер ві в'торок, 2. цвітня, в 10 год. рано, славнозвісний український письменник Іван Семенович Левицький (Іван Нечуй).

Покійний народив ся в 1838 році в семі сільського священника на Київщині. Після скінчення духовних шкіл — семінарії та академії — довгий час учився в середніх школах, а потім, залишивши учительство, почав працювати над своїми повістями, в яких показав себе гарним майстром рідного слова і щирим громадянином рідної землі — України.

Вступивши на українську літературну працю в початку 70-их років м. ст., він до останнього часу не покладав рук, працюючи на користь рідному народові, у якого були з ним братерські відносини.

Найкращими з повістей можна вважати: „Жиари“, „Над Чорним морем“, „Старосвітські батюшки та матушки“, „Кайдашева семья“, „Причеза“, „Назмарино“, „Бурлачка“, „Микола Джержа“ і невмирущі „Баба Параска та баба Палажка“.

Бгато повістей Покійного друкувало ся в бібліотеці „Діло“.

На засіданні Малої Ради в день смерті Покійного президент Ради проф. М. Грушевський оповістив, що старий український письменник І. Нечуй Левицький, якому Мала Рада на попереднім засіданні призначила пенсію 2.400 доларів на рік, помер сьогодні зраня в Дехтярівській богадільні. На запрошення голови Мала Рада вшанувала пам'ять письменника вставанем.

За порадою М. Грушевського Мала Рада одноголосно постановила доповісти правительству, щоб воно подбало про урочистий похорон І. Нечуй-Левицького, а також доглянуло за речами покійника, які він записав на національні справи, бо рідні у нього нема.

Українське Народне Міністерство освіти містить в дневниках з 4. цвітня отсе урядове оголошенє про смерть і похорон Покійного.

Народне міністерство освіти з глибоким жалем повідомляє громадянство України про смерть славетного письменника Івана Семеновича Нечуя Левицького. Одвіане сьогодні о 12. год. дня у Софійському Соборі; по сьому похорон на Байковому кладовищі.

Вічна і славна пам'ять Великому Покійникови в українським народі!

Спір за правду між гр. Черніном і Клемансо.

Львів, 8. цвітня 1918.

Хто говорить неправду: Клемансо чи гр. Чернін, на се питає старають ся дати відповідь французьке правительство і австро-угорське міністерство заграничних справ. Одна і друга сторони боронить своєї „правди“ в окремих урядових комунікатах, яких щільно ствердити, що — поглянь — за мною правда, а неправда у мого противника.

Про спір на тему: хто перший виступив з мирним пропозиціям: Франція чи Австро-Угорщина перед початком теперішньої офензивної заградної фронті з французького боку видано два комунікати. Один з них зредагований президиєю теперішньої французької ради міністрів, другий попередником Клемансо, Пенлевом. За що Клемансо представляє справу ось яку:

Коли Клемансо обняв провід правительств, були намізані вже переговори між гр. Ревертера, особистим приятелем царя Карла, і французьким майстром гр. Арманом, далекий за відстанню на себе відповідальність перевзяв таї переговори, які вважав на всякий случай жезлом інших інформацій. Тому то гр. Арман на прошенє гр. Ревертера мав спроможність без жодної перешкоди вихити до Швайцарії, одержавши перед своїм виїздом від Клемансо інструкцію: „Слухати і нічого не говорити“. Перше гр. Ревертер і гр. Армана, ведені в Лозаннї с. р. отсе вже вдуго в Швайцарії, остали ся без успіху. Про їх хід і висхід зредагу-

вав гр. Ревертера ноту, яку вручив гр. Арманови, а якої перше реченє звучить: В місяці серпня 1917 р. були намізані переговори в тій цілі, щоби від французького правительства одержати пропозиції, які звернені на адресу Австро-Угорщини, були би того змісту, щоби Австро-Угорщина могла їх поприрати в Берліні“.

Тим, що просив, являється ся отже гр. Ревертера, який признає, що Австро-Угорщина бажала одержати від французького правительства пропозиції адресовані до неї, а призначені для Берліна. Такий є дійсний стан справи, ствержений автентичним документом, про який висловив ся гр. Чернін: „Клемансо перед початком західної офензивної питав ся мене, чи я готов почати переговори і на якій основі“. Говорячи так — читаємо дальше у французьким комунікаті — гр. Чернін не тільки що не сказав правди, але сказав те, що по французьки називається ся брехнем.

Стільки про сьому заяву гр. Черніна. Щоби підкріпити правдивість наведених що йно подій французький комунікат пригадує, що Австро-Угорщина своїми прошеннями о мир окремих держав: Італії, Франції і Англії, вказала на дуже недавню стрічу бузшого австро-угорського амбасадора з одною високопоставленою особою з антанті, яка безуспішно відбула ся в Швайцарії на прошенє австро-угорського правительства, пригадує акції на пробу підняти в Лондоні і Парижі на два місяці перед інтервенцією гр. Ревертера особою богато

висше поставленою від гр. Черніна, про що у французького правительства є автентичний доказовий акт.

Пенлев стверджує у своїй заяві, що протягом 1917 р. Австро-Угорщина кілька разів старала ся навіязати офіційні розмови з політиками антанті, зокрема в серпні 1917 гр. Ревертера за посередництвом одного швайцарського горожанина кілька разів наставляв на те, щоби могли приватно переговорювати з гр. Арманом. Після повідомленя президента міністрів Рібо про ті заходи, гр. Ревертера і гр. Арман стрінули ся в серпні 1917 р. Пенлевови невідомо, щоби до часу уступленя його кабінету відбула ся яка небудь инша стріча.

На ті французькі заяви відповідає австро-угорське міністерство заграничних справ. Воно стверджує, що в липні 1917 р. один неутральний посередник іменем французького правительства просив гр. Ревертеру про заяву, чи він не прийав би деяких пропозицій французького правительства для Австро-Угорщини. Після прихильної відповіді гр. Ревертери, одобреної міністерством, дня 7. серпня стрінув ся гр. Арман з порученя міністра війни Пенлевта за відомістю Рібо у Фрайбурзі з гр. Ревертерою. Гр. Арман питав там у гр. Ревертери, чи між Францією і Австро-Угорщиною були би можливі переговори. Отже — говорить австро-угорський комунікат — ініціатива до тих зносин вийшла з французької сторони. Про той запит доїде гр. Ревертера австро-угорському міністерству заграничних справ, яке поручило йому вести переговори та змагати до означеня умов загального мира. Пізнійша стріча між гр. Ревертерою і гр. Арманом дня 22 і 23 серпня 1917 остала ся безуспішною. Що йно в січні 1918 гр. Арман з порученя Клемансо відїє ся до гр. Ревертери, отже — моголя — се Клемансо навіязав знова першу нитку переговорів. Се правда, що при тій послідній стрічі гр. Ревертера вручив гр. Арманови ноту, якої перше реченє наводить французький комунікат.

Про якісь заходи Австро-Угорщини в Римі, Вашингтоні і Лондоні і стараня про окремих мир австро-угорському міністерству нічого не відомо. За те признає воно в своїм комунікаті, що між бувшим австро-угорським амбасадором гр. Менсдорфом і англійським генералом Скутсом відбули ся в Швайцарії переговори та що на два місяці перед підпрнятем гр. Ревертери, отже більше менше рік тому, одна особа богато висше поставлена від гр. Черніна інтервенювала безуспішно в справі мира.

Варочім — заявляє австро-угорський комунікат — гр. Чернін не бачить причини, чому він мав би відмовляти ся від ініціативи до мирових пропозицій, бо така проба не може вважати ся провинною якогось-небудь правительства. І тут діло не в тім хто дав ініціативу до мирових переговорів, а хто їх розбив.

Такий зміст висисень, які подає Клемансо і гр. Чернін. З них слідє безпосередно і посередно, хто з них має за собою правду.

Російське правительство про мир з Україною.

Місця мирових переговорів — Смоленск. (ПА) Москва, 4. цвітня 1918.

Комісаріат для заграничних справ переслав 3. цвітня Раді міністрів Української Народної Республіки в Києві отсю ноту:

Відповідаючи на іскрову депешу з України, яка містить пропозицї Ради міністрів Української Народної Республіки розпочати мирові переговори, правительство російської республіки, примушенє ультиматом з 21. лютого і Берестейським трактатом до заключеня мира з Радестейським урядом, до якого міністрів Української Народної Республіки, дою міністрів Української Народної Республіки, предкладає як місце мирових переговорів місце предкладає як місце мирових переговорів — день 2. цвітня, Смоленск, як початок переговорів — день 2. цвітня,

Що до того, ніби то оба народи ведуть війну, то комісаріат заграничних справ з матиском відкидає таке означення кровавої боротьби, яка ведеться на Україні. Російське совітське правительство не веде війни проти Народної Республіки України. Теперішня боротьба ведеться між двома партіями українського народу і можна говорити тільки про симпатії, які російські робітники мають до робітників і селян України в її трагічні дні.—трагічні не тільки для українського народу, Підписано: Чічерін.

З Одеси.

Агітація проти української державності. — Зросії шені робітників Одеси за прилученням України до Росії. — Селяни одеського повіту за прилучення Одеси до України.

Львів, 8. цвітня 1918.

З російських газет, які дістали ми в Одесі, виходить, що всі російські елементи від монархістів до соціалістів ведуть завзяту агітацію проти української державності, за прилученням України до Росії.

Прим. один з російських патріотів лівого напрямку, Л. Гросман, пише в „Одессі-ім Листку“ з 30. марта, виступаючи проти українців: „Всім, що ігнорують дійсну силу і грану велич життєвих фактів, ми повинні пригедати, що нововвдумана „Херсонщина“, се тільки пустиий термін, а в дійсності є південь Росії, який органічно зв'язаний з її північчю і не збирається позбутися без протесту ні своєї мови ні своїх прав на культурне і національне самозначення“.

Дня 24. марта відбули ся в Одесі збори робітників, яких настрої характеризує, що підніс ся крик, коли український красвий комісар Коморний почав промовляти по українськи. Коморний промовляв далі по російськи. В резолюції, ухваленій зборами, читаємо:

„Одеський пролетаріат домагаєть ся, щоби державний лад на Україні установили Українські Установчі Збори, а устрій цілого краю (себто бувшої російської імперії) Всеросійські Установчі Збори. До скликання Українських Установчих Зборів недопустима українізація краю, зокрема введе української мови як державної. Пролетаріат визнає до постійного згуртовання революційних сил і не дозволяє на окремі виступи. Одеський пролетаріат не вважає себе побідженим австро-німецькою коаліцією, бо він відмовив ся від боротьби з нею. Супроти того недопустимі: насильний вивіз продуктів, розоруження робучих мас та обмежене політичних вольностей, яке нарушує нормальні відносини, можливі між сторонами, що не остають у війні між собою. Збори домагають ся чим скоршого усунення австро-німецьких війск та жадають, щоби до скликання Установчих Зборів комісарі Центральної Ради були потверджені городською думою і совісом робучих депутатів.“

Збори заявляють рішучо, що ухвалена ними резолюція буде піддержана всіми розпорядними засобами до проголошення загального страйку включно“.

Дня 25 марта розпочав ся з'їзд селянських депутатів одеського повіта. Другого дня нарад з'їзд приняв отсю резолюцію:

„Одеський повітовий з'їзд селянських депутатів рішив в справі українізації одеського повіта: признаючи одеський повіт частю Української Народної Республіки, відчиненою українській центральної влади в політичній і адміністративній відношенню, підчеркає konieczність числити ся з правами національних меншостей, заявляєть ся проти насильної українізації, протестує проти закона про підданство і домагаєть ся скликання Українських Установчих Зборів на основі загального, безпосереднього, рівного і тайного голосування. Тільки Установчі Збори, виславляючи народну волю, зможуть установити справедливий лад в Українській Народній Республіці“.

До тої резолюції прийато ще отсе доповнене: „Всі основні закони, вироблені Установчими Зборами, повинні бути проведені через референдум“.

Ріжниця між ухвалами одеських робітників і селян одеського повіта показує нам ріжницю між зросійшеним містом і українським селом: навіть там, де таке велике, а при тім зовсім зросійшене місто як Одеса, мусить мати обрусительний вплив на село.

Українські Зелізничники

Організуйтеся у свою фактову організацію (Львів, вул. Городецька 95). 3—1

З польських голосів про Україну.

Черговий пенки „Сzas-y“ до окупації України. — Газетель, як „Діло“. — Жалі польських Пенків. — Як оцінює п. Василевський податки собі польський пахід на Україну.

Львів, 8. цвітня 1918.

„Сzas“ з 5. с. м. помітив знов передовицю з покликом до Австрії, щоб вона перевела окупацію України. При тім страшить Австрію конкуренцією Німеччини; початок статті, мабуть про ту конкуренцію, навіть сконфісковано.

„Сzas“ вже стільки написав ся про потребу окупації України, що нічого нового не може вже сказати; повторяє старі думки і в кінці дає таку пораду: „Не треба забувати, що в першій суспільності багатше імпуноє сила, енергія й рішучість, ніж строге зберігане договорів і доктринерське політикопане.“

Про Центральну Раду „Сzas“ пише: „Рада, вложена з соціалістичних дітців найріжніших відтінків, — навіть Грушевський, виступає під соціалістичною фірмою—що-раз-виривніше хилить ся до сильно буржуазного націоналізму. (Як бачимо, шляхотський „Сzas“ уміє, як треба, сперувати більшевизмськими поняттями!) Відбувають ся там сильний вплив галицько-українських емігрантів, до яких властиво і Грушевського треба зачислити“.

Як повинна Австрія поступати на Україні, про се дає їй „Сzas“ (з 6. с. м.) лекцію в записі п. н. „Дві методи“. В сій записці найперше іде сконфісковане місце, де очевидно „Сzas“ критикував поведене Австрії на Україні; потім знаходимо отсе повідомлене:

„Шіф цивільної управи польського корпусу в Бобруйську й околиці підполк. Александрович видав по польськи, білоруськи й російськи приказ, яким уважляє всі дотеперішні декрети про знесенє приватної власности. Протягом 10 днів належить звернути всяку власність, забрану неправно експропріацією.“

„Трудно не признати — кінчить „Сzas“ — що маніфест підполк. Александровича в порівнанню з інструкціями гр. Черніна представляєть ся як вплив сильної волі, глибшої політичної думки й основного знання відносин.“

На вплив Галичан і „зараженого“ від них „ненавистю до Поляків“ Грушевського жалуеть ся також „Nowa Reforma“ з приводу становища Ради в Холмській справі, а „Gazeta Wieszorna“ рве волосє, що українські соціалісти-революціонери в Раді говорять про Холмщину як „Діло“!

Думаємо, що наші закордонні земляки, переходячи в відношенню до Поляків з сфери сентиментів до сфери реальної політики, будуть давати Полякам все більше причини рвати волосє, що вони — говорять як „Діло“ і роблять так само.

Невдоволений політикою наших закордонних земляків також головний орган Поляків на Україні „Dziennik kijowski“. В статі „Ukraina wobec Polki“ (ч. 52 з 24. марта пише він:

„Молода українська держава стала до Поляків на становищи, про яке можна говорити тільки з жалем і сумом. Польсько-українське порозумінє починає ставати утопією, хоч стільки найліпших синів Польщі все мріяло про братерську приязнь обох народів. Отже розпочало ся від аграрної реформи, що підрізує Поляків. Автор статі пригадує, що вже перед 10 роками проф. М. Грушевський писав, що Поляки будуть небезпечні для України, поки лишить ся їм земля. Тепер ІІІ. універсал, якого автором є і Грушевський перевів сі українські плями знищення Польщі. За се знищенням Полякам дали персональну автономію.“

За тим кроком у внутрішніх відносинах прийшов такий сам крок у заграничній політиці — берестейський мир. Чи така політика, що має на меті поширити як найдалше границі України, є справді корисна для України? Чи в інтересі Укр. Нар. Республіки є неговати відроджуючу ся Польщу і роздувати незгоду між двома сусідами, що є зв'язані спільною кровю і історією? Адже Польща ще підіймаєть ся з занепаду,—без неї не можна думати про тривкий мир в Європі. Політика Українців є коротковора. Треба її змінити основно,—са зміна мусить прийти і навіть може треба буде її перелестити скорше, як се видветь ся українським публіцистам, що се виступають проти Поляків.

Польський соціаліст п. Лев Василевський, автор численних німецьких брошур і матеріалів, призначених на те, щоб переконати осередні держави, що ніякого українського руху нема та що всі українські землі, які дістануть ся в руки осередних держав, треба прилучити до Польщі, — містить в краківському тижневику „Kultura Polki“ статю про завдання польського елемента на Україні. Очевидно, перш всего ставить він знак питання над українською державністю, ніби-то через великі труднощі, в яких находить ся Україна, — але все таки хоче

числити ся з істонованем України і розглядати до неї поставлять ся Поляки.

Отже від початку Поляки ставили ся патично до українського руху і се не тільки з цілью, але і народові демократи. Поза всякою справою, що має радше суспільний характер, як національний, не було ніяких розумінь між Поляками і Українцями і так як лідучности се не повинно впливати на відносини обох народів до себе.

Поляки на Україні се елемент чисельно культурний, зв'язаний з житєм краю. Не тільки в рлі, але й в промислі, і в містах Польща мають силу; мабуть також іміграція скарить польщину. Поляки впливають дуже негативно на відносини в українській державі, бо не можуть обставати за окремішністю держав, щоб не допустити до повороту російського руху, який можуть бути ширими оборонцями і будівельниками незалежної державности.

Поляки в Україні можуть стати таким же важним лучником між Польщею і Українською Республікою. Обі держави находять ся в льогічному положенню, обі окружені, — їм мусить витворити ся спільність політичних інтересів, особливо в заграничній політиці. Пляма на Україні повинні взяти діяльну участь у наступі, щоби усунути граничні спори і створити ґрунт до тіснішого політичного союзу обох держав. Се їх головне завданє.

Очевидно! Якіж міг би Поляки думати кше!

Троцький плянує нову війну проти осередних держав?

Берлін, 7. цвітня 1918.

„Vossische Zeitung“ містить сенсацийну інформацію свого стокгольського кореспондента про пляни Троцького. Отже між Леніним, який сидить в Москві і разом з більшевизмом з правительством стоїть при мировім договорі з осередними державами, і Троцьким, який сидить у Петрограді, має панувати повний роздор. Троцький порозуміваєть ся з англійським послом в Бухарасті, з адміралом правительства Керенського Вердеревським, з правительством правого крила соціалістів-революціонерів Чіновим і навіть з Мільюковим, який знову приїздить до Петрограду; його плян: зібрати вугром себе всі елементи, ворожі мирові в Німеччині, посягати правительством Леніним, творити армію і при допомозі Лондона і Парижа розпочати знов війну проти Німеччини й Австро-Угорщини.

Вільзон про Україну

Нова промова Вільсона про війну і мир.

(Райтер), Вашингтон, 5. цвітня 1918.

В жерші роковини приступлення Америки до війни виголосив президент Вільзон в Вашингтоні промову про цілі війни обох воюючих стор. Характеризуючи становище Німеччини супроти мирової програми Америки, Вільзон сказав: „Німецьчина відповіла несправедливим зобом, що вона шукає не справедливости, вона панюваня, відповіла не через своїх державних мужів, тільки через війскових вождів, які їм плановують Німеччину.“ В Америці не лижили незрозуміння для того, що Німеччина вробила з Росією, Фінляндією, Україною й Румунією.

Далі Вільзон заявив, що він усе геть переговорювати про справедливий і чесний мир, але супроти становища Німеччини не остає чого иншого, як силою привернути людство до конам світа.

З учительської організації

Організація українського учительства Галичини, котра перед війною так грно процвітала, а якої завершенєм був жерший Шевченкоський з'їзд укр. учительства у Львові в дніх 27 і 28 липня 1914 р. з його позитивними результатами мусила в тягу війни улягти долі усіх шкіл і організацій. З тисячки членів учительської організації „Взаємна поміч галицьких і буковинських учителів і учительок“ добрі дії зробили мусили сповнитися волю держави, яка після війни в ряди армії. Остали лише 50 літніх чоловіків і жєнщини, котрі по приході австрійських війск в 1915 р. не вміли досі, мимом усилля, організуватись.

Ще йно надії на Україні поділом ілюційний бальсам.

В багатьох повітах Галичини як ор. у давнім, драгобицькім, турчанськім, сятківськім, коломиєцькім, учительство вже відновило свою діяльність; в інших роблять ся заходи до обнови.

3) третього законопроекта про винагороду військовим за безправні порушення цивільних осіб у теперішній війні, мушу обмежити ся на сім місяці до загальної характеристики, відкладаючи основну передачу правних приписів аж до хаилі, коли проект одержить правну санкцію.

Після законопроекта мати-муть право до винагороди шкоди ті, яких підчас сеї війни військова власть або жандармерія безправно забила або тяжко покалічила, не числачи тих, яких засуджено на смерть через судові власти (бо сі останні підпадають під закон про неповинно засуджених під 1).

Крім сего будуть могли жадати відповідної злагоди („Vergütung“) ті особи, яких несправедливо інтерновано, конфіновано, або виведено під військовим чи поліційним дозором; але законопроект заводить два основні обмеження, про яких у попередніх законах не було бесіди, а саме:

Держава звертати-ме лише шкоду за такі неоправдані інтерновання чи конфіновання, що тривали довше як три місяці — а крім сего не буде можна жадати завороту позної шкоди, тільки „злагоди по слушності“; значить: власти будуть мати саовільну оцінку, в якій висоті признавати покриттям винагороду.

Взагалі палата послів станула щодо інтернованих і конфінованих на тім становищі, що їм належить ся вправді певне вирівняне за їх крияду, але що сего вирівняне не можна ставити на рівні з неповинними засудами або з убійствами без суду.

Д-р С. Дістрянський.

НОВИНКИ.

Львів, 8. квітня 1918.

— Український міністер судівництва Сергій Шелухін вже об'їзв урядоване. Недавно донесли ми за одеськими газетами, що міністра Шелухіна ще нема в Київі. З новіших київських газет довідуємо ся, що Шелухін уже прибув до Київа і об'їзв урядоване. Між іншими буа на відкриттю київського апеляційного суду 2. с. м., а також на засіданню Українського правничого Т-ва.

Пишуть нам: Громадяни калузького повіту просять о інтервенцію у властей, бо вже від липня 1917 року не одержують причинків за тих, які гинуть в окопах в Італії. Можеба Ексс. п. Намісник зарядив що у тій справі.

— Організатерська праця в Жовківщині. Пишуть нам: Дня 22. марта с. р. заходами наших передових людей, як оо. Іосифа Мариновича, Білинського, декана Утриска відбула ся нарада при численній участі духовенства і селянства над політичною та економічною організацією жовківського повіту, котра виказала велике зацікавлення присутних, чого наглядним доказом було, що нарада тривала 7 годин. По рефераті о. Іосифа Мариновича і оживленій дискусії подав п. судія Петрушевич нарис політичної організації повіту, в якій прийнято однодушно до відома та відновлено комітет, котрий має заняти ся підготовною працею після поданого нарису. На нараді був присутній б. соймовий посол д-р М. Король. Завдяки невтомимій діяльності о. Іосифа Мариновича відбули ся опісля основуючі збори Спілки годівельників дробу в Жовкві. Делегатом від Красового Зююза Молоцького в Стрию був п. Грабець, котрий згадав про ціль такої спілки, пояснив статут та подав потрібні вказівки. Поважне число вписавших ся членів дають доказ зрозуміння ваги тої нової галузі нашого співництва.

— З станіславської дирекції залізниць доносять, що протягом місяця квітня будуть перенесені до Станіслава ті відділи дирекції, які наслідком воєнних подій від вересня 1916 урядували в Троппау.

— Знаєме часення на тузину в Німеччині. Недавно мають знести в Німеччині спосіб числення на тузину (12 одиниць), а заступити його десятковою системою.

ОПОВІЩЕННЯ.

Пяті звичайні Загальні Збори

ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО,

спілки акційної у Львові

відбудуть ся

в суботу дня 27. к. ст. квітня о год. 10. перед полуднем в сали Тоз. „Українська Бесіда“ у Львові (ул. Костюшка 1 а. II в.)

1. Рахункове замкнене за рік 1917 із звітом Надзірної Ради про діловодство і стан Банку, та рішення Зборів на те.
2. Рішене про ужиттє чистого зиску після § 26. статута.
3. Вибори до Надзірної Ради.
4. Підвишене акційного капіталу до висоти пяти мільонів корон.
5. Внески після § 71. уступ 3 статута.

До голосу на Зборах суть управнені ті акціонари, що імпітійшіше 14 днів перед Зборами зложать в дирекції Земельного Банку у Львові або у львівській філії Уніон Банку у Відни, в Краєвм Банку Королівства Галичини і Волячинії або в „Руській Шадниці“ в Перемишли акції, wraz з незапалими купонами на них має оснуватись їх право голосу. На се зложене отримають посвідки, а опісля Дирекція Банку видасть легітимациі управненім до вступу на Збори (§§ 65, 67 і 68 статута.)

НАДЗІРНА РАДА.

ОПОВІСТКИ.

Второк, 8. квітня 1918.
Наїтї: греко-кат.: Матрона С. — римо-кат. Марії Ка.

Заїтра: греко-кат.: Іларіона през. — римо-кат. Марк-р.

| Судія д-р Володимира Сабат повідомляє, що по повороті з російського полону знаходить ся в Перемишли, Militer Verpflegs Magazin.

| П. проф. Іван Шлаховський (18 полк краєв. оборони) зводить в своїм власнім інтересі зголосити ся безпростою особисто Дирекції крив. укр. гімназії в Долині.

НАДІСЛАНЕ.

рутинізованого солідатора

зараз прийму. — Зголошення криваю до 20. квітня. — Неприняті офerti остануть без відповіді. — Зголошеня слати: *Львів, Суїнського 19.*

Адвокат Д-р Володимир Бачинський в Підгайцах. 3—5

ОГОЛОШЕННЯ.

Конюшину червону агестозану
Бураки цукрові поручає І. БОРИС
Парканишль. 8745—10

ЦВІТИ ЦЕРКОВНІ

поручає 873 6—10
Стефанія Погорецька в Стрию.

2 К **Видавництво**
„Литературно-Підприємстві Новина“ 2 К

НОВЕЛ ЕДГАРА ПО
переклад з англійської мови І. Петрушевича.

МОЇ ЛИСТИ
Поезії Василя Щурата.

Ціна по 2 кр.

2 К **Замовляти в книгарні І. Шваченка**
у Львові. 2 К

ГРИСІК віддаючий до мети лади важдити збирати і віддавати шкуру, шкура і г. в пуші 3 К. Слів. куплено відомі і шкура шкура шкура 80 с. пакт. Шкура і шкура шкура. Перфумери. — С. Шкура. Львів. Свєтослана 7. — Увага: В селі змодя шкура. прошу уважати на фірму і ч. дову 7.

Потрібний писар для двох громад. На радше інвалід У. С. С. Зголошеня прийме філія „Сільського Господарства“ в Галичі.

Куплю 20 моргів орного поля 5 моргів сіножати, 3—5 моргів ліса — як можливо в одній парцелі — з будинком господарськими. Листовні зголошеня під адресою: Теодор Кадляк, начальник гом. Чистополю, п. Команча.

Хлопчик 2 літній, інтелігентний родом до дарована. — Ближні інформациі уділяє отець дитини Яків Пламозейко, Lt. Inf. Rgm. 15. Feldpost 529.

ПОЗІР! Хто хоче без учителя вчити ся в кирилиці, най замовлять собі сейчас українсько-кірилицю.

САМОУЧОК
указду О. СОЛТИСА (4-та зобільшана випускає в книжках). Ціна 1 К 3—, в поштовою оплатом 1 К 300— (випускає лише за готівку). Здоболени і гроші прошу надіслати адресу: А. ОКПІЩ, Львів, вул. Кадляка 1 а.
У увазі, Сей Самоучок уложений цілою зобільшеною способом, научати і вказує для учасців уділеня зобільшеної шкура, як також учасників і аргументациі до уставів кирилиці.

ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО

„УКРАЇНСЬКА КНИЖКА“

Новість! Наші найменші:

- ч. 8. Геспедар і вул, нар. байка, 14 іл. 30 к.
  - ч. 9. Півста звірят, нар. байка, 14 іл. 30 к.
  - ч. 10. Соєна і когут, нар. байка 14 іл. 30 к.
  - ч. 11. Про морського царя і його дочку, нар. казка, 22 ілюстр. 30 к.
  - ч. 12. Певинський, жабиновський, вухийський і залотарії сини царяці, нар. казка, 22 ілюстр. 30 к.
  - ч. 13. Про бідного пазуба і царяку, нар. казка, 22 ілюстр. 30 к.
- Замовляти можна в книгарні І. Шваченка Львів Ринок 10 і в Сяюзівні Базарі Львові Ринок 20.
Видає Англія Крушельницький, Івано-Франківська Кооперативна Книгарня, Львів, Олена Кульчицька.